

had de Groothertog er echter genoeg van, want zijn haven was nu reeds acht maanden aan één stuk, eerst door Catz en daarna onder Van Galen geblokkeerd geweest, zoodat er niets omging. Hij stelde de Engelschen dus voor de keus, om of de heroverde „Phoenix” weer aan de Hollanders uit te leveren, of de haven te ontruimen. Het eerste konden zij met hun gevoel van eer niet overeenbrengen en daarom kozen zij het tweede. Appleton moest dus naar buiten komen, er zat niet anders op.

* * *

We zijn nu gevorderd tot Maart 1653 en daarmee tot de beschrijving van het zeegevecht dat als „de slag bij Livorno” is bekend. Het Britsche plan was vernuftig en had zeker kans van slagen, jammer alleen dat de uitvoering te wenschen heeft gelaten en Van Galen het van den aanvang doorzag. Badiley

zou zijn ligplaats op Elba verlaten en de Nederlanders tot zich trekken. Wanneer hij dan met hen in gevecht was, zou Appleton uit Livorno komen en hun door een krachtigen aanval tusschen twee vuren brengen. De Engelschen rekenden daarbij op de zwaardere en beter bezelde schepen, al waren hun tegenstanders door het aantal de meerderen.

Op 12 Maart verliet Badiley met 8 schepen en een brander Porto Longone, waarna den

volgenden dag bijna alle nederlandsche schepen hem tegemoet zeilden. Zij verwijderden zich echter niet te zeer en toen zij de zekerheid hadden dat Appleton de haven van Livorno had verlaten, wendden zij, gebruik makende van een gunstigen wind, de stevens en vielen hem — in den middag van den 14den — met zoo groote onstuimigheid aan, dat van den aanvang af zijn lot was beslist. We geven nu een overzicht van de geheele gebeurtenis (met vermelding van

de kapitalen die verwijzen naar de verschillende op Lingelbach's schilderij afgebeelde episodes).

De schepen van Appleton bestonden uit de „Leopard” (54 stukken), de „Bonaventura” (44), de „Samson” (40), de „Mary” (30), de „Pilgrim” (30), de „Merchant of Levant” (28) en één brandschip.

Hiertegenover bracht Van Galen minstens acht schepen in het gevecht, terwijl de overige zich gereed hielden

om Badiley zoo hij mocht opkomen, tegen te houden en aan te tasten. Bovendien zou men nog kunnen rekenen op een zestal „Straatvaarders” wien de kriegsraad deel in den buit had toegezegd.

Van Galen voer zelf van schip tot schip en vuurde de kapiteinen tot kloekmoedigheid aan. Toen liet hij zijn volk aan boord van „de Zeven Provinciën” (42), een voorgangster van het beroemd geworden admiraal-schip, voor den grooten mast bijeenkomen

VAN GALEN; NAAR EEN GRAVURE VAN MICHEL MOZIJN,
NAAR DE SCHILDERIJ VAN I. LIVIUS.
(EIGENDOM FIRMA R. W. P. DE VRIES, AMSTERDAM).